

The book cover features a white envelope with its flap open, set against a light cream background. A dark, ink-wash style branch with small pink cherry blossoms and falling petals is positioned diagonally across the envelope. The author's name is printed vertically on the right side of the envelope.

DENIS THÉRIAULT

Podivuhodný
život osamělého
poštáka

Přeložila Anna Čadilová

PLUS

Podivuhodný život osamělého pošťáka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Denis Thériault
Podivuhodný život osamělého pošťáka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Podivuhodný
život osamělého
poštáka

DENIS THÉRIAULT

Podivuhodný
život osamělého
poštáka

Přeložila

Anna Čadilová

PLUS

Louise a Guyovi

Vířící jako voda
když potká kámen
čas jde ve smyčkách

BUKOVÁ ULICE BYLA OSAZENA hlavně javory. Tvořily ji dvě řady budov o třech až čtyřech patrech. K domovním dveřím se chodilo po vnějších schodištích a řada těchto sto patnácti schodišť za sebou dohromady činila tisíc čtyři sta devadesát pět schodů. Bilodo to dobře věděl, počítal je totiž pořád dokola, když po nich ráno co ráno stoupal. Tisíc čtyři sta devadesát pět schodů o průměrné výšce dvacet centimetrů, celkem tedy dvě stě devadesát devět metrů. Více než jeden a půl výšky mrakodrapu Place Ville Marie. Každý den a v každém počasí vlastně musel zdolat eiffelovku, a nezapomínejme, že by-

lo potřeba také sejít dolů. V Bilodových očích nepředstavoval ten výškový maraton žádný zvláštní výkon. Byla to spíš výzva, bez níž by mu život připadal banální. Považoval se tak trochu za atleta, pociťoval zvláštní spřízněnost se sportovními chodci, s těmi hrdými odborníky na dlouhé vzdálenosti, a někdy litoval, že mezi všemi podivuhodnými disciplínami náročnými na výdrž neexistuje zvláštní kategorie zdolávání schodišť. Na 1500 schodech nebo na 250 metrech stoupání a klesání by měl jistě dobré výsledky. Kdyby na olympijských hrách byla utkání ve zlézání schodů, Bilodo by se určitě dokázal kvalifikovat a možná by se mohl vyšvihnout i na ten poslední, slavný schod, ten nejvyšší na stupních vítězů.

Ale zatím pracoval jako pošťák. Bylo mu dvacet sedm let.

Bilodo už sedm let procházel týž okruh v Saint-Janvier-des-Âmes, lidové čtvrti, kam se také přestěhoval, aby to měl blízko do práce. Za všechna ta léta věrné služby chyběl jen jednou, a to když musel na pohřeb svých rodičů, kteří zahynuli v Québecu při nehodě lanovky. Dalo se říci, že Bilodo je svědomitý zaměstnanec.

Ráno na ústředí nejprve třídil poštu. Musel uspořádat všechny obálky a balíky v pořadí, v němž měly být doručeny, připravit je tak, aby je potom řidič dodávky jen vy-

ložil do uzamčených skříní rozesetých po trase rozvážky. Tento únavný úkol uměl Bilodo splnit s obdivuhodnou hbitostí. Jeho osobní metoda třídění spojovala techniku krupiéra rozdávajícího karty s umem vrhače nožů: obálky létaly k cíli jako čepele vymrštěné se smrtící přesností a padaly do správných přihrádek. Bilodo minul jen málokdy. Díky této zručnosti měl hotovo výrazně dříve než ostatní, což ho velmi těšilo, protože mohl třídní vrbu opustit. Dostat se ven, uniknout, zhluboka se nadechnout čerstvého vzduchu a okusit chuť nového dne, kráčet ránem, aniž by mu kdokoli nařizoval, jak se má chovat. Nic lepšího Bilodo neznal.

Skutečnost ovšem nebyla zcela růžová. Kazily ji všechny ty otravné reklamní letáky, bolesti zad, zvrtnutí kotníku a jiné běžné úrazy; příjemná nebyla ani letní vedra, prudké podzimní deště, zimní náledí, při němž se z města stávalo nebezpečné kluziště, a mráz kousající stejně jako psi, odvěcí nepřátelé poštáků. Avšak mravní zadostiučinění plynoucí z pocitu nepostradatelnosti pro místní obyvatelstvo tyto nevýhody vyvažovalo. Bilodo měl pocit, že se podílí na životě čtvrti, že tam hraje diskrétní, ale zásadní roli; svědomité doručování pošty přispívalo k udržení řádu ve vesmíru. Svě místo by s nikým na světě neměnil. Leda možná s jiným poštákem.

Bilodo většinou obědval v restauraci U Madlenky neda-
leko od poštovní třídírny a po dezertu se chvíli věnoval
své oblíbené kaligrafii. Vytáhl sešit a pera, posadil se k ba-
rovému pultu a přepisoval pár slov z novin nebo úryvek
z poledního menu, kochal se choreografií hrotu na papí-
ře, tančil s ním ve střídavě se rozšiřujících a zužujících li-
niích anglického Roundhandu, kroužil v kyprých unciá-
lách, při gotickém písmu rozdával sečné rány. Cítil se v tu
chvíli jako jeden z těch udatných středověkých mnichů
kopistů, kteří žili o inkoustu a vodě, zrak měli dlouhým
psaním zesláblý a prsty prokřehlé, zato v duši jim plál
oheň. Žádný z kolegů na poště tomu nerozuměl. V době
oběda k Madlence vtrhli jako hlučná tlupa a sborem žer-
tovali na účet Bilodovy písařské práce. Dětské čmáranice,
říkali. Bilodo se tím necítil dotčen, vždyť jeho přátelé byli
koneckonců vinni jen nevědomostí; není-li člověk zasvě-
cencem, jemuž se dostalo horlivosti i poznání, jak by mohl
vychutnat tu jemnou krásu tahu, tu křehkou rovnováhu
proporcí vládnuocí v pečlivě utvořené linii? Ocenit ho
svedla jen jediná osoba, totiž věčně přívětivá servírka Ta-
nia. Jeho kaligrafie se jí líbily a nejspíš se o ně zajímala
vskutku upřímně. Rozhodně jí nechyběla vnímavost. Bi-
lodo ji měl velmi rád, vždycky jí nechal velké spropitné.
S trochu větší dávkou všímavosti by mu neuniklo, že ho
zpoza pokladny často pozoruje a že právě před něj vždy
položí největší kus koláče. Jenže on to ani nezaznamenal.
Nebo se snad snažil nic nevidět?

Jiné ženy nevnímal od té doby, kdy do jeho života vstoupila Ségolène.

Bilodo bydlel spolu s Billem, zlatou rybkou, v devátém patře věžáku, v třípokojovém bytě polepeném filmovými plakáty. Večer hrál Halo 2 nebo Dungeon Keeper, k večeri si dal u televize mraženou hotovku. Nikam nechodil. Leda čas od času v pátek, a jen když Robert příliš naléhal. Robert, kolega z pošty pověřený vybíráním schránek, byl jeho nejlepší přítel. Vyrážel ven skoro každý večer, na rozdíl od Biloda, který jen málokdy svolil a šel s ním, neměl totiž moc rád zakouřené podniky, ohlušující elektronickou hudbu a kluby s nahými tanečnicemi, kam ho jeho přítel vodil. Raději zůstával doma, daleko od ruchu světa a ženských zadnic, a to zejména od té doby, co do jeho života vstoupila Ségolène.

Každopádně měl večer na práci něco lepšího. Byl doma velmi zaneprázdněný. Po televizi, když umyl nádobí, zamkl dveře a oddával se své tajné neřesti.

2

BILODO NEBYL POŠTÁK JAKO OSTATNÍ. Mezi tisíci nezáživnými listy někdy při roznášení narazil na osobní dopis, v době e-mailů věc stále výjimečnější a tím více fascinující. Najednou zakoušel pocit zlatokopa při nálezu cenného zrnka na dně síta. Takový dopis nedoručil, ne hned. Odněs si ho domů a tam ho nad párou otevřel. A tím se tedy po večerech zabýval, sám v ústraní domova.

Pošťák Bilodo porušoval listovní tajemství.

Sám ke své lítosti žádné osobní dopisy nedostával, neměl totiž nikoho dostatečně blízkého na to, aby si s ním psal. Po určitou dobu psal sám sobě, ale výsledek zklamal jeho očekávání. Postupně přestával dopisy posílat, a kupodivu mu to nechybělo, nestýskalo se mu po sobě samém. Dopisy neznámých lidí představovaly něco

naprosto jiného, vzrušujícího. Skutečné dopisy napsané skutečnými lidmi, kteří před plazím chladem klávesnice a rychlostí internetu dávají přednost smyslovému požitku z psaní rukou a lahodně malátnému čekání, lidmi, kteří se k tomuto kroku uvážlivě rozhodli a s největší pravděpodobností tak učinili z principu, z potřeby nepodlehnout všudypřítomnému závodu s časem, odolat nutnosti věčně podávat výkony.

Nacházel komické dopisy, v nichž Doris T. z města Maria v kraji Gaspésie zásobila svou sestru Gwendoline místními drby, nebo dopisy srdceryvné z věznice Port-Royal od Richarda L. pro jeho synka Huga. Čítal mystické litanie sestry Régine z kongregace Svatého Růžence v Rimouski určené staré přítelkyni Germaine a krátké erotické povídky, jež psala Laeticia D., mladá zdravotní sestra dočasně nucená přebývat v Yukonu, aby potěšila svého osamělého snoubence, a také ta podivná psaní, v nichž jakýsi tajemný O. radil jistému N., jak naprosto bezpečně vyvolat různé nadpřirozené bytosti. Listy blízkých příbuzných a vzdálených dopisovatelů, ochutnávačů piva vyměňujících si hodnocení, světoběžníků krátících svým matkám dlouhé čekání, vysloužilých strojvedoucích, kteří vypočítávali bolesti způsobené pokročilým věkem; a také až příliš uklidňující psaní od vojáků v Afghánistánu adresovaná jejich stíněným manželkám, úzkostná slova strýců připomínajících neteřím tajemství, která nesměly za nic na světě vyzradit, zprá-

vy od cirkusových akrobatů z Las Vegas, v nichž svým bývalým láskám oznamovali rozchod, a dokonce nenávistné dopisy překypující nadávkami, jež přetékal až na obálku. Ale objevovaly se především dopisy milostné. Neboť i mimo slavný den svatého Valentýna byla láska nejčastějším společným jmenovatelem, tématem spojujícím většinu odesílatelů. Láska se skloňovala ve všech pádech a vyjadřovala ve všech tóninách, podávala se ve všech příchutích v podobě listů rozohněných nebo dvorných, tu nestydatých, tu cudných, klidných nebo rozrušených, někdy prudkých, často lyrických a obzvláště dojemných, jestliže v nich byly city vyjádřeny s prostotou, nebo ještě víc když se skrývaly mezi řádky, za bezvýznamnými slovy a v zákrutech zdobných klíčků.

Když Bilodo několikrát přečetl dopis dne a rádně si jej vychutnal, udělal si kopii pro svůj archiv, uložil ji do desek odpovídající barvy a poté do ohnivzdorné skříňky s pořadači. Původní dopis dovedně zalepil do původní obálky a následující den jej vložil do schránky adresáta, jako by se nic nestalo. Těto nezákonné činnosti se věnoval už dva roky. Šlo o zločin a on si toho byl vědom, pocit viny se však v porovnání se zvědavostí, již zcela propadl, stal jen nejasným příznakem. Koneckonců tím nikdo netrpěl a on sám, pokud bude opatrný, příliš neriskoval. Kdo by se znepokojoval kvůli jednodennímu zpoždění v doručení dopisu? A kdo vůbec mohl tušit, že k nějakému zpoždění došlo?

Bilodo takto zadržoval a sledoval asi třicet korespondencí, tvořících dohromady něco jako šestákový román s mnoha dějovými liniemi. Nebo spíše polovinu tohoto románu, protože k jeho druhé části, tedy k odpovědím, bohužel neměl přístup. Baval se tím, že si je představoval a pečlivě je sepisoval, nikdy je ale neodeslal a pak se jen divil, jak přirozeně následující dopis navazuje na jeho vlastní utajenou odpověď.

Tak to tedy bylo. Bilodo žil skrze jiné lidi. Před nezáživnou existencí dával přednost svým skrytým příběhům, obdařeným živějšími barvami a bohatšími emocemi, a žádné z těch dopisů, jež tvořily jeho malý zakázaný a okouzlující svět, ho nerozrušovaly a nepřiváděly v úžas tolik jako ty od Ségolène.

3

SÉGOLÈNE ŽILA V GUADELOUPSKÉM hlavním městě Pointe-à-Pitre a pravidelně psala jistému Gastonovi Grandprému z Bukové ulice. Už po dva roky Bilodo odchytával její dopisy, a když při třídění našel další, zakoušel vždy totéž rozechvění, totéž posvátné mrazení. Opatrně dopis schoval pod bundu a vytáhl jej, teprve když se ocitl sám, během cesty obálku neustále obracel, užíval si dotek toho vzrušujícího příslibu mezi prsty, popouštěl uzdu své představivosti. Jistě, mohl by ho otevřít na místě a svou zvědavost nasytit hned, raději však počkal; dopřál si jen prchavý požitek z pomerančové vůně, jíž byla obálka prosycena, a pak ji rozhodně vrátil do kapsy; po celý den ji nosil u srdce, odolával pokušení a prodlužoval slastné očekávání, a to až do chvíle, kdy večer umyje nádobí. Až tehdy nadešla ta pravá chvíle, rozehrál něko-

lik kapek citrusového aromatického oleje, zapálil svíčky, pustil si povznášející norský jazz a potom konečně rozlepil obálku, něžně pronikal do její intimity, četl:

*Jak vydra hravá
v průzračné vodě
plave novorozeně*

Bilodo to měl přímo před očima. Viděl naprosto jasně to nahé dítě v zářící vodě poporodní lázně, jak k němu plave jako do mateřské náruče, jako k nataženým pažím mořské panny, jež ho zřejmě zplodila, a upírá na něj nesmírně modré oči překvapeného mloka, ještě neví, že plavat neumí, zatím to nestihlo zapomenout, netuší, že je to nebezpečné, že voda je cizí živé, že se v ní můžeme utopit, nic z toho neví a prostě se pohybuje, následuje svůj instinkt, nechává ústa zavřená a jednoduše pluje. Bilodo velmi jasně viděl toho malého ploutvonožce, podivného podmořského skřítka, jehož tvářička se ještě nestačila vyhladit, kolem nosních dírek se mu rozkošnický vlnily odplouvající bublinky, a Bilodo se smál, protože to bylo nečekané, legrační, dojemné. A zdálo se mu, že také plave, ušními bubínky vnímal hučení vody, měl pocit, že je v té lázni spolu s dítětem, takovou sílu mělo těch několik veršů; Ségolénina podivuhodná poezie způsobovala, že člověk věci cítil, že je měl před očima.

Dopisy z Guadeloupe neobsahovaly nic jiného. Vždy jen jediný list papíru s jednou básní. Pouhých pár slov,

a přece to byl velkorysý dar, protože jediná její báseň nasýtla duši jako celý román, vryla se do ní, nepřestávala ji rozechvívát. Bilodo se je učil nazpaměť a opakoval si je při ranních pochůzkách. Pečlivě je uchovával v prvním šuplíku nočního stolku, večer je kolem sebe rozprostíral, skládal je do mystického kruhu a pak četl jednu za druhou...

*Líná nebesa
mračna se rozpouštějí
v zatoulané kry*

*Pavouk na můstku
odraz a troufalý skok
na pružném laně*

*Kladivo zní ulicí
okna zatlouká
cyklon přichází*

*Noc, kam dohlédneš
žralok jen zívne
a pozře měsíčníka*

*Horký letní vzduch
Ubrus rozvlnil
Sklenky na něm skotačí*

Ségolènininy básně byly velmi různorodé, a přitom shodné formou, protože se vždy skládaly ze tří veršů: dva o pěti slabikách a jeden o sedmi, celkem sedmnáct slabik, ani více, ani méně. Vždy tatáž tajemná kompozice, jako kdyby šlo o skrytý kód. Bilodo tušil, že neměnný tvar musí mít svůj přesný účel, a přemítal nad ním až do dne, kdy po měsících tápání vyřešil záhadu čirou náhodou. V sobotu ráno, když snídal u Madlenky a četl noviny, ho přímo uprostřed stránky překvapily tři řádky, tvořící zřejmě básně. Pil zrovna kávu a zakuckal se. Básně se skládala ze dvou veršů o pěti slabikách a jednoho o sedmi, jinak ovšem byla spíše ubohá. Jen ironicky komentovala nějakou událost, neměla nic společného se živoucími střípky věčnosti, jaké tvořila Ségolène. To zásadní však prozrazoval název rubriky: **SOBOTNÍ HAIKU**.

Bilodo spěchal domů a horečnatě zalistoval ve slovníku:

HAIKU ('aiku) nebo **HAIKAI** ('aikai), neskl. s. (1922; jap.) – tradiční japonská básně, skládající se ze tří veršů, z nichž první a třetí jsou pětislabičné, druhý sedmislabičný.

Tak to tedy je. Později se Bilodo v knihovně dostal k mnoha sbírkám haiku, šlo o díla přeložená z japonštiny a obsahující tak známá jména jako Macuo Bašó, Taneda Santōka, Nagata Koi a Kobajaši Issa, ani jedna z jejich básní ovšem nevyvolávala takový účinek jako ty Ségolènininy: žádná ho neodnášela tak daleko ani mu neumožňovala cítit a vidět věci tak pronikavě.